

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 857

гр. Бургас, 23.03.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и трети март през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска

Членове: Недялка П. Пенева
Кристиян Ант. Попов

като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно
частно гражданско дело № 20232100500521 по описа за 2023 година

Производството по делото е по чл. 274, ал.1, точка 1 от ГПК, вр.чл. 129,
ал. 3 от ГПК.

Образувано е по частната жалба на адвокат Н. Д. от БАК, в качеството
му на пълномощник на „КЕНИК“ ООД ЕИК ***, със седалище и адрес на
управление: гр. Ц***** и съдебен адрес: гр. Бургас, у***** (чрез адв.Н.Д.),
против Определение №68/28.02 2023 година, постановено по гражданско дело
№42/23г. по описа на Районен съд- Царево, в което дело дружеството е ищец.

Страната оспорва като незаконосъобразно и неправилно посоченото
определение, прекратяващо производството по делото и връщащо ѝ исковата
молба като непоправена в дадения от съда срок, което БОС тълкува като
иманентно съдържащо и искане за отмяната му.

В частната жалба се сочи за неправилно схващането на ЦРС, че адресът
в регистър БУЛСТАТ на чуждестранното лице не удовлетворява изискването
на чл.53 от ГПК, според който връчването на пребиваващите в страната
чужденци се извършва на адреса, заявен в съответните административни
служби. Поддържа се, че посочената разпоредбата не поставя изискване за
продължително пребиваване на чуждестранното лице в пределите на
Република България, за да се указва на ищеца представянето на
удостоверение от ОД МВР-Бургас дали ответникът по делото на РС е със
статут на постоянно пребиваващ в страната чужд гражданин и ако – да –

какъв е адресът му на пребиваване.

Страната цитира изобилна съдебна практика на БОС и такава на ВКС(решение №181 от 09.07.2018 година по търговско дело №918 година на Второ търговско отделение на търговска колегия) в насока, че чл. 53 ГПК не поставя изискване за продължително пребиваване на чужденец в страната или притежаването на определен статус, изискващ съществуване на ЕГН или личен номер на чужденеца; освен това самата норма предвижда заявяването на адрес в съответната административна служба в страната, за каквато би следвало да се приеме и Агенцията по вписванията. Също така се позовава на това, че чл. 7, ал. 2, т.4, буква „б“, вр. чл.3, ал.2, т.10, буква „б“ от Закона за регистър БУЛСТАТ предвижда, че вписаните адреси на чуждестранни физически лица, притежаващи недвижими имоти в България, са адреси за кореспонденция на територията на страната с всички държавни институции, което обуславя правното значение на вписването в регистъра, като адресна регистрация.

Горното не противоречало нито на визираното в чл. 8, ал.1 от Договор за правна помощ между РБългария и СССР, нито на чл. 33, ал. 1 от КМЧП.

Страната поддържа още, че след запознаване с исковата молба, Районният съд е могъл служебно на основание чл. 119, ал. 3 ГПК, вр.чл. 113 ГПК да разпорежи извършване на служебна справка за адресната регистрация на ответника по Наредба № 14 от 18.11.2009 година за достъп до регистъра НБД“Население“ и да установи дали Ф. има регистрация в него, но не го е сторил.

Позовава се и на това, че е посочен за съдебен адресат на ответницата адвокат Т. П., която приема книгата на Ф. и я представлява по други съдебни дела, включително в изпълнителното производство, по повод на което е заведен настоящият процес по чл. 439 ГПК. Не ангажира нови доказателства.

Проверката на БОС сочи частната жалба за редовна и допустима, като подадена в срок от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на самостоятелен инстанционен контрол и пред компетентния да се произнесе по нея съд.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображения:

Производството е образувано въз основа на искова молба, подадена от адвокат Н. Д. в качеството му на процесуален представител на „КЕНИК“

ООД, ЕИК ***, против В. В. Ф., гражданин на Руска Федерация, родена на **** в Т., СССР, с постоянен адрес в гр. Ц**** и адрес за призоваване : град Бургас, ул. "*****" - за адвокат Т. П., с която се иска да бъде прието за установено между страните, че ищцовото дружество „КЕНИК“ ООД не дължи на ответницата В. В. Ф. сумата от 1500 лева разноски пред БОС и сумата от 1125 лева разноски за касационно производство или общо в размер на 5800 лева; 75 лева и 66 лева разноски по изпълнително дело №23/2023г. на ЧСИ Д.Н*, както и таксата по чл.26 от ТТРЧСИ в размер на 642.31 лева, както и други суми, възложени на дружеството до този момент, в размер на 6400 лева, при общо задължение в размер на 7149, 06 лева.

Тази сума се явявала вземане на ответника по изпълнително дело № 23/2023г. описа на ЧСИ Д* Н* с рег. №.Претенцията е с правно основание чл.439 от ГПК.

След дадено указание за представяне на адвокатско пълномощно от адв. Д. и неговото своевременно изпълнение, исковата молба(ИМ) е била оставена отново без движение, т.к. съгласно чл.127 ал.1 т.2 от ГПК ищецът следвало да посочи в нея адрес за призоваването на ответника по делото.Съображенията на първата инстанция за това са в насока, че макар според приложената към ИМ справка от регистър БУЛСТАТ В. В. Ф. да е вписала в този регистър в качеството си на чуждестранно физическо лице - руски гражданин, придобило недвижим имот в Република България като свой постоянен адрес този на закупения имот- гр. Ц****, според други приложени към ИМ писмени доказателства(съобщение за цесия-л.8, Договор за прехвърляне на цесия –л.9-10, искова молба с вх.№2139/25.05.2021г. по описа на ОС-Бургас, подадена от В. В. Ф. срещу „Кеник“ ООД -л.11-13) била посочила за свой постоянен адрес: Руска Федерация, гр.Т., ул. "*****".

Следователно при посочването на адреса ѝ по делото намирал приложение чл.53 от ГПК, изискващ за пребиваващите в страната чужденци това да е адресът, заявен в съответните административни служби за контрол над чужденците и вписан във водените от Дирекция „Миграция“ нарочни регистри по реда на чл.54 от Закона за чужденците и Правилника за прилагането му.При липсата на такъв, призоваването следвало да се извърши на адреса на страната в Руската федерация, съобразно нормата на чл.33 ал.1 от КМЧП, като в призовката ѝ се укаже да посочи съдебен адрес в Република

България.

Адресът на ответника в регистър БУЛСТАТ не се приема от съда като адресна регистрация в страната, удовлетворяваща изискването на чл.53 от ГПК.

На следващо място ЦРС е изложил съображения, че законът не предвижда процесуална възможност ищецът да посочва съдебен адресат на ответника, поради което вписаният като такъв в ИМ адв. Т.П., не може да се счете за изпълняващ изискването на чл.127, ал.1, т.2 ,предложение първо от ГПК.

Тъй като отговор на указанието(връчено на ищцовата страна на 30.01.23г.) не е постъпил пред ЦРС, респективно поправка на ИМ не е извършено в указания от съда срок, е постановено определението, предмет на настоящото дело.

Според Бургаски окръжен съд то е неправилно.

Цитираното по-горе съдебно решение на ВКС, възприето и в практиката на БОС, изрично сочи, че адресът на чужденец в регистър „Булстат” има характер на адресна регистрация по смисъла на чл.53 от ГПК.

Съображенията за горното, с които напълно се солидаризира и настоящият съдебен състав, са в насока, че разпоредбата на чл.53 ГПК не поставя изискването за продължително пребиваване на чужденеца в страната, нито за притежаването на определен статут, включително получаването на ЕГН или личен номер на чужденеца, освен това условието в хипотезата на нормата, връчването по делото да се осъществява на заявен в съответна административна служба в страната адрес, е изпълнено с факта на вписването му в регистър БУЛСТАТ, т.к. Агенция по вписванията е точно такава административна служба.

Следва да се съобрази също целта на вписването в горепосочения регистър, видна от чл.7, ал.2, т.4, б.„б“, във вр. с чл.3, ал.2, т.10, б.„Б“ от Закона за регистър Булстат, според които вписаните в него адреси на чуждестранни физически лица, притежаващи недвижими имоти в България, са техни адреси за кореспонденция на територията на страната с всички държавни институции, което обуславя правното им значение на адресна регистрация.

И най-сетне, прилагането на разпоредбата на чл.53 ГПК за чужденци,

притежаващи недвижими имоти в страната, с вписан постоянен адрес в Агенцията по вписванията, не противоречи нито на чл.8, ал.1 от Договора за правна помощ между РБ и СССР, нито на чл.33, ал.1 КМЧП.

Изложените дотук аргументи са изцяло приложими в случая, като се има предвид, че постоянният адрес на ответника в гр.Царево е заимстван именно от регистър БУЛСТАТ, поради което следва да се счете, че при подаването на исковата молба, ищецът е посочил редовен адрес за призоваване на ответника, съобразен с изискването на чл.53 от ГПК.Нямало е основание ИМ да се счете нередовна, поради неспазване на изискването на чл.127, ал.1, т.2,изречение първо от ГПК и не е следвало да бъде оставена без движение с указания за поправка.

Служебна справка на БОС по делото сочи, че и към настоящия момент Ф. е запазила регистрацията си в регистър БУЛСТАТ на постоянен адрес- този на закупения от нея недвижим имот, посочен и от ищеца по делото пред ЦРС.

Едва при последваща евентуална невъзможност да се осъществи връчване на книгата по делото или редовно призоваване на ответника на така посочения адрес, съдът би трябвало да изиска от ищеца представянето на допълнителна информация във връзка с адресната регистрация на другата страна, още повече, че по делото не е посочен идентификационен номер на физическото лице, което пречатства извършването на служебна справка в НБД „Население“. Тогава може да се наложи изискването и на справка от Сектор „Миграция“ към ОД МВР-Бургас за статута на ответницата в страната и друга адресна регистрация.

Неоснователно е според БОС възражението на ищеца, че е изпълнил изискването за редовност на исковата молба, с посочването на адвокат, като съдебен адресат на ответника.

Правилно ЦРС е съобразил, че в ГПК не е предвидена възможност страна да посочи съдебен адресат на противната по делото такава, което изхожда и от противоречието в защитимите им в процеса интереси, т.к. са в материално правен спор.

Следователно адвокат П. не може да се приеме за надлежно посочен съдебен адресат на ответника, но наличието на постоянния адрес на Ф. според регистър БУЛСТАТ е достатъчно, та исковата молба на „Кеник“ООД да се

счете за редовна и подадена при спазване на чл.127, ал.1, т.2, предложение първо ГПК.

При тези констатации, обжалваното определение следва да бъде отменено и делото върнато на първа инстанция за продължаване на съдопроизводствените действия по разглеждането на повдигнатия правен спор.

Мотивиран от горното, Бургаски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение №68/28.02.2023 г., постановено по гр. д.№42/23г. по описа на Районен съд- Царево.

ВРЪЩА исковата молба с приложенията на Царевски районен съд за продължаване на съдопроизводствените действия по разглеждането на спора на страните.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____